

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
«ΠΕΡΙ ΜΑΣΣΩΝΙΑΣ»

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1933, ἐπληφθεῖσα τῆς μελέτης καὶ ἐξετάσεως τῆς Μασσωνίας, τοῦ διεθνοῦς τούτου μυστικοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ μετὰ προσοχῆς ἀκούσασα τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῆς τετραμελοῦς ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς, τῆς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἄρτι ληξάσης περιόδου συγκροτηθείσης ὡς καὶ τῆς γνωματεύσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου, μάλιστα δέ τῆς πρὸς ταύτην συνημμένης ἰδιαίτερας γνώμης τοῦ καθηγητοῦ κ. Παναγ. Μπρατσιώτου, ἔχουσα δ' ἅμα ὑπ' ὄψει τὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ ἡμετέρων τε καὶ ξένων δημοσιευθέντα, κατέληξε, μετὰ τὴν διεξαχθεῖσαν συζήτησιν, εἰς τὰ ἐπόμενα, ὁμοφώνως ὑπὸ πάντων τῶν συγκροτούντων αὐτὴν Ἀρχιερέων γενόμενα δεκτὰ, συμπεράσματα.

Ἡ Μασσωνία δέν εἶναι ἀπλῆ τις φιλανθρωπικὴ ἔνωσις, ἢ φιλοσοφικὴ Σχολή, ἀλλ' ἀποτελεῖ μυσταγωγικόν σύστημα, ὅπερ ὑπομιμνήσκει τὰς παλαιὰς ἐθνικάς μυστηριακὰς θρησκείας ἢ λατρείας, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατάγεται καὶ τῶν ὁποίων συνέχειαν καὶ ἀναβίωσιν ἀποτελεῖ. Τοῦτο ὄχι ἀπλῶς ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐναβρυνόμενοι διακηρύττουσιν αὐτοὶ οἱ πρόκριτοι τῶν ἐν ταῖς στοαῖς διδασκάλων, βεβαιοῦντες αὐταῖς λέξεσιν, ὅτι «ἡ Μασσωνία εἶναι ἡ μόνη ἐπιζήσασα τῶν ἀρχαίων μυστηρίων καὶ δύναται νά ἀποκληθῆ ὁ φύλαξ αὐτῶν»¹· ὅτι «ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι κατ' εὐθειᾶν ἀπόγονος τῶν Αἰγυπτιακῶν μυστηρίων»²· ὅτι «τό πενιχρόν ἐργαστήριον τῆς Μασσωνικῆς στοᾶς δέν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ τὰ σπήλαια καὶ αἱ σκιάδες τῶν δρυῶν καὶ τῶν κέδρων τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὰ ἄγνωστα βάθη τῶν Πυραμίδων καὶ αἱ κρύπται τῶν μεγαλοπρεπῶν ναῶν τῆς Ἰσιδος»³· ὅτι ἡ «ἡ Ἑλληνικὴ μυστηριακὴ Τεκτοσύνη διατρέξασα τὰς φωτεινάς τῆς γνώσεως κελεύθους ὑπὸ μυστηριάρχας τόν Προμηθέα, τόν Διόνυσον, τόν Ὀρφέα, ὑπετύπωσε τοῦ σύμπαντος τούς αἰωνίους νόμους»⁴.

Ἡ τοιαύτη ἄλλως τε πρὸς τὰ ἀρχαῖα εἰδωλολατρικὰ μυστήρια σχέσις τῆς Μασσωνίας ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐν ταῖς μῆσεσιν αὐτῆς δρωμένων καὶ τελουμένων. Διότι, ὡς ἐν τοῖς δρωμένοις τῶν παλαιῶν εἰδωλολατρικῶν μυστηρίων ἐπανελαμβάνετο τό δράμα τῶν ἀγώνων καὶ τοῦ θανάτου τοῦ μυστηριακοῦ θεοῦ, διὰ τῆς μιμικῆς δέ ἐπαναλήψεως τοῦ δράματος τούτου ὁ μούμενος συναπέθνησκε μετὰ τοῦ πάτρωνος τῆς μυστηριακῆς θρησκείας, ὅστις ἦτο πάντοτε πρόσωπον μυθικόν,

¹ Ward, Freemasonry and the Ancient Gods, p. 347- 350.

² Leadbeater, Τὰ ἀρχαῖα καὶ ὁ Τεκτονισμὸς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ἐν Ἀθήναις 1927.

³ Γ. Σώκου, Ὁμιλία ἐν «Πυθαγόρου», τόμ. Ζ', σ. 19.

⁴ Γ. Σκακιλιέρη, Ἴδε Λεύκωμα ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ «Πυθαγόρου», σελ. 136-142.

συμβολίζον τόν Ἥλιον ἢ τήν ἐν τῷ χειμῶνι μέν θνήσκουσιν, ἐν τῷ ἔαρι ἀναγεννωμένην φύσιν, οὕτω καί ἐν τῇ μυσίῃ τοῦ τρίτου βαθμοῦ τῆς Μασσωνίας. Ὅντως δέ ἀποτελεῖ αὕτη δραματικήν ἀφήγησιν τοῦ θανάτου τοῦ πάτρωνος τῆς Μασσωνίας Χιράμ καί εἶδος τι μιμικῆς ἐπαναλήψεως τοῦ θανάτου τούτου, ἐν τῇ ὁποία ὁ μούμενος συμπάσχει, πληττόμενος διά τῶν αὐτῶν ὀργάνων καί ἐπί τῶν αὐτῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἐφ' ὧν καί δι' ὧν καί ὁ Χιράμ⁵. Κατά τήν ὁμολογίαν δέ αὐτῶν τῶν προκρίτων τῆς Μασσωνίας διδασκάλων⁶ ὁ Χιράμ τυγχάνει «ὡς ὁ Ὅσιρις, ὁ Μίθρας καί ὁ Βάκχος μία ἀπό τὰς μυρίας προσωποποιήσεις τοῦ Ἡλίου».

Οὕτως ἡ Μασσωνία ἀποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία μυστηριακή, ὅπως διάφορος, κεχωρισμένη καί ξένη τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐμφαίνεται ἄλλως τοῦτο ἀδιαμφισβητήτως καί ἐκ τοῦ ὅτι κέκτηται ἰδίους Ναούς μετά βωμῶν, τούς ὁποίους οἱ πρόκριτοι τῶν τεκτόνων χαρακτηρίζουσιν ὡς «ἐργαστήρια, ἅτινα δέν δύνανται νά ὑστερήσωσιν εἰς ἱστορίαν καί ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας»⁷, καί ὡς ναούς τῆς ἀρετῆς καί τῆς σοφίας, ἐν οἷς λατρεύεται τό Ὑπέροτατον Ὅν καί διδάσκεται ἡ ἀλήθεια⁸. Κέκτηνται ἰδίας θρησκευτικῆς τελετῆς, οἷα ἡ τελετή τῆς υἰοθεσίας λυκιδέως ἢ τό τεκτονικόν βάπτισμα, ἡ τελετή τῆς συζυγικῆς ἀναγνωρίσεως ἢ ὁ τεκτονικός γάμος, τό τεκτονικόν μνημόσυνον, τά ἐγκαίνια τοῦ τεκτονικοῦ ναοῦ κ.λπ. Κέκτηται ἰδίας μυσίαις, ἴδια τελετουργικά Τυπικά, ἴδιαν ἱεραρχικήν τάξιν καί ὠρισμένην πειθαρχίαν, ὡς δέ θά ἡδύνατο νά συναχθῇ ἐκ τε τῶν τεκτονικῶν ἀγαπῶν καί τοῦ ἔορτασμοῦ τῶν δύο ἡλιοστασίων, χειμερινοῦ καί θερινοῦ, μετά θρησκευτικῶν συμποσίων καί κοινῶν εὐωχιῶν, εἶναι θρησκευμα φυσιολατρίας.

Καί φαίνεται μέν ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι ἡ Μασσωνία νά συμβιβάζεται πρός πᾶσαν ἄλλην θρησκείαν, ἅτε μή ἐνδιαφερομένη ἀμέσως εἰς ποῖον θρησκευμα ἀνήκει ἕκαστος τῶν μυστῶν αὐτῆς. Τοῦτο ὅμως ὀφείλεται εἰς τόν συγκρητιστικόν αὐτῆς χαρακτήρα, ἀποδεικνύει δέ ταύτην καί κατά τό σημεῖον τοῦτο ἀπόγονον καί συνεχιστήν τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν μυστηρίων, ἅτινα ἐδέχοντο εἰς τὰς μυσίαις αὐτῶν πάντας οἰωνδήποτε θεῶν λάτρας. Ἀλλ' ὡς τότε αἱ μυστηριακαί θρησκείαι, παρά τό γενόμενον πνεῦμα τῆς ἀνοχῆς καί θεοξενίας εἰς τόν «συγκρητισμόν» ὑπονομεύσασαι καί κλονίσασαι βαθμηδόν τήν πρός τὰς ὑπαρχούσας τότε λατρείας ἐμπιστοσύνην καί ἀφοσίωσιν, οὕτω καί ἤδη ἡ Μασσωνία, ζητοῦσα νά συμπεριλάβῃ κατά μικρόν εἰς τούς κόλπους αὐτῆς ὀλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα καί ὑποσχομένη ὅτι θά παράσχῃ εἰς αὐτήν

⁵ Τυπικά συμβολικῶν βαθμῶν. Ανατολή Ἀθηνῶν, ἔτος 1891, σελ. 100 καί ἐξῆς.

⁶ Clavel, Histoire Pittoresque de la Franc-Maçonnerie, ἔκδοσις δευτέρα σελ. 54 καί 56-Ragon, Rituel du Grande du Grande de Maitre p. 9- Alex Lenoir, La Franc- Maçonnerie rendue á sa veritable origine σελ. 266.

⁷ Γ. Σώκος ἐν Πυθαγ. Ζ', σελ. 19-20.

⁸ Τεκτονικόν ἐγκόλπιον, σελ. 27.

τήν ἠθικοποίησιν καί τελειοποίησιν καί γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ἀνυψοῖ ἀνεπαισθήτως ἑαυτήν εἰς ἓν εἶδος τι ὑπερθησκείας, θεωροῦσα πάσας τὰς θρησκείας, μηδέ τῆς χριστιανικῆς τοιαύτης ἐξαιρουμένης, ὡς ὑποδεεστέρας αὐτῆς. Ὑποτρέφει δέ οὕτω εἰς τούς μύστας αὐτῆς τό φρόνημα, ὅτι μόνον ἐν τοῖς μασσωνικοῖς ἐργαστηρίοις γίνεται ἡ κατεργασία καί λείανσις τοῦ ἀξέστου καί ἀκατεργάστου λίθου. Μόνον, ἄλλως τε, τό γεγονός ὅτι ἡ Μασσωνία δημιουργεῖ ἀδελφότητα, ἐξαιρουμένην ὑπέρ πᾶσαν ἄλλην ἔξω αὐτῆς ὑπάρχουσαν ἀδελφότητα, τήν ὁποίαν, κἄν ἔτι τυγχάνει οὔσα χριστιανικήν θεωρεῖ ἀπαρτιζομένην ἐκ βεβήλων, ἀποδεικνύει ἐμφανῶς τὰς περί ὑπερθησκείας ἀξιώσεις της. Διά τῆς Μασσωνικῆς τούτέστι μύσεως ὁ χριστιανός καθίσταται ἀδελφός τοῦ μεμνημένου ὀθωμανοῦ ἢ βουδδιστοῦ ἢ οἰουδήποτε ὀρθολογιστοῦ, καθ' ὃν χρόνον ὁ μή μεμνημένος εἰς τήν Μασσωνίαν χριστιανός καθίσταται δι' αὐτόν βέβηλος.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ Μασσωνία ἐξαίρουσα ἐξόχως τήν γνῶσιν καί ὑποβοηθοῦσα εἰς τήν ἐλευθέραν ἔρευναν, ὡς μή «θέτουσα οὐδέν ὄριον ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς ἀληθείας» (κατά τὰ Τυπικά καί τό Σύνταγμα αὐτῆς), ἐπί πλέον δέ υἱοθετήσασα τήν λεγομένην φυσικήν ἠθικήν, περιέρχεται καί κατά τοῦτο εἰς ὀξεῖαν ἀντίθεσιν πρός τήν χριστιανικήν θρησκείαν. Διότι ἡ χριστιανική θρησκεία ὑπέρ πᾶν ἄλλο ἐξαίρει τήν πίστιν, περιορίζουσα τόν ἀνθρώπινον λόγον ἐντός τῶν ὀρίων τῶν ὑπό τῆς θείας ἀποκαλύψεως χαρασσομένων καί ὀδηγοῦσα εἰς τόν διά τῆς ὑπερφυσικῆς ἐνεργείας τῆς θείας χάριτος ἐξαγιασμόν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐνῶ ὁ Χριστιανισμός, ὡς ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκεία, ἔχουσα δόγματα καί ἀληθείας κατά λόγον καί ὑπέρ λόγον, ἐκζητεῖ πρωτίστως καί βασιζει τό ἠθικόν αὐτοῦ οἰκοδόμημα ἐπί τῆς ὑπερφυσικῆς θείας χάριτος, ἡ Μασσωνία ἔχει μόνον φυσικᾶς ἀληθείας, εἰς γνῶσιν τῶν ὁποίων καλεῖ τούς μύστας αὐτῆς διά τῆς ἐλευθέρας σκέψεως καί ἐρέυνης καί διά μόνο τοῦ ὀρθοῦ λόγου· στηρίζει δέ τό ἠθικόν οἰκοδόμημα αὐτῆς ἐπί μόνων τῶν φυσικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου πρός φυσικούς ὅλως κατατείνουσα σκοπούς.

Οὕτω προδήλου οὔσης τῆς μεταξύ Χριστιανισμοῦ καί Μασσωνίας ἀσυμβιβάστου ἀντιθέσεως, φυσικῶς ἤχθησαν αἱ ἀπανταχοῦ μέν ἀλλόδοξοι Ἐκκλησίαι εἰς τό νά ταχθῶσιν ἀντιμέτωποι τῆς Μασσωνίας, καί οὐ μόνον ἡ Δυτική Ἐκκλησία, ἣ καί δι' ἰδίους λόγους δι' ἀλλεπαλλήλων παπικῶν ἐγκυκλίων καυτηριάσασα τήν τεκτονικήν κίνησιν, ἀλλά καί αἱ Λουθηρανικαί καί Μεθοδιστικαί καί Πρεσβυτεριαναί Κοινότητες ἐκήρυξαν αὐτήν ἀσυμβιβάστον πρός τόν Χριστιανισμόν. Πολύ δέ περισσότερο ἢ ἀνόθευτον τόν θησαυρόν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας διακρατήσασα Ὁρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία, ὡσάκις παρουσιάζετο ζήτημα περί Μασσωνίας, ἀπεφαίνετο κατ' αὐτῆς. Ἐσχάτως δ' ἔτι ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνελθοῦσα Διορθόδοξος Ἐπιτροπή, ἥς μετέσχον δι' ἀντιπροσώπων πᾶσαι αἱ Αὐτοκέφαλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι,

ἐχαρακτήρισε τὴν Μασσωνίαν «ὡς σύστημα ἀντιχριστιανικόν καὶ πεπλανημένον».

Ἡ δὲ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ μνημονευθείσῃ συνεδρία αὐτῆς μετ' ἀνακουφίσεως ἤκουσε καὶ ἀπεδέξατο τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἔκ τε μελέτης καὶ τῆς διεξαχθείσης συζητήσεως συνήγαγεν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος αὐτῆς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, εἰπὼν ἐπὶ λέξει: «Ὁ Μασσωνισμὸς δέν συμβιβάζεται ποσῶς πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ἐφ' ὅσον εἶναι Σωματεῖον μυστικόν, ἐνεργοῦν καὶ διδάσκον ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ καὶ θεοποιοῦν τὸν ὀρθολογισμόν. Ὁ Μασσωνισμὸς δέχεται ὡς μέλη αὐτοῦ οὐ μόνον Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ Ἑβραίους καὶ Μουσουλμάνους. Ἐπόμενος δέν δύνανται νά ἐπιτραπῇ εἰς κληρικούς νά μετέχωσι τοῦ Σωματείου τούτου. Θεωρῶ δέ ἄξιον καθαιρέσεως πάντα κληρικόν συμμετέχοντα τοῦ Σωματείου τούτου· τοῦτο δὲ πρέπει νά διακηρυχθῇ. Δέον νά συστηθῇ εἰς ὅσους προσήλθον χωρὶς νά προσέξωσι καὶ χωρὶς νά ἐξετάσωσι τί ἐστὶ Μασσωνισμὸς, ὅπως διακόψωσι πᾶσαν σχέσιν πρὸς αὐτόν, διότι μόνον ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία, ἡ διδάσκουσα τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν καὶ ἱκανοποιοῦσα τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου». Ὁμοφώνως δὲ καὶ ὁμοψύχως ἅπαντες οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐγκρίνοντες τὰ ἀνωτέρω, ἀποφαινόμεθα ὅτι ἡ Μασσωνία εἶναι ὅλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ὅτι δέον τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, ὅπως ἀπέχωσι τοῦ Μασσωνισμοῦ. Ἀκραδάντως πιστεύοντες εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, «ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει» (Ἐφεσ. Ι, 7-8), κατέχοντες τὴν δι' αὐτοῦ ἀποκαλυφθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων κηρυχθεῖσαν ἀλήθειαν «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α' Κορ. 2,4), μετέχοντες τῶν θείων Μυστηρίων, δι' ὧν καὶ ἀγιαζόμεθα καὶ σωζόμεθα εἰς αἰωνίαν ζωὴν, δέον νά μὴ ἐκπίπτωμεν τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ, γινόμενοι κοινωνοὶ ἀλλοτρίων μυστηρίων. Οὐδαμῶς προσήκει ν' ἀνήκη τις εἰς τὸν Χριστόν καὶ νά ζητῇ ἐκτός αὐτοῦ ἀπολύτρωσιν καὶ ἠθικὴν τελείωσιν. Ὅθεν εἶναι ἀσυμβίβαστος ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος Χριστιανισμὸς πρὸς τὴν Μασσωνίαν.

Ὅθεν καὶ οἱ τυχόν ἐμπλακέντες εἰς τὴν μύησιν τῶν Μασσωνικῶν μυστηρίων, δέον τοῦ λοιποῦ ν' ἀπόσχωσι πάσης ἐπικοινωνίας πρὸς τὰς Μασσωνικὰς στοὰς καὶ ἐργασίας, βέβαιοι ὄντες ὅτι οὕτω ἀνανεοῦσιν ἀσφαλῶς τούς πρὸς τὸν ἕνα Κύριον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, ἐξ ἀγνοίας καὶ κακῆς τῶν πραγμάτων ἐκτιμήσεως, ὑποχαλασθέντας δεσμούς. Τοῦτο ἰδίως ἀπεκδέχεται μετὰ πολλῆς τῆς στοργῆς ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρὰ τῶν μυστῶν τῶν στοῶν, πεποιθυῖα ὅτι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἐδέξαντο τὴν τεκτονικὴν μύησιν οὐχὶ ἐν ἐπιγνώσει ὅτι δι' αὐτῆς μεθίστανται εἰς ἄλλην θρησκείαν, ἀλλ' ὅλως τούναντίον, ἐξ ἀγνοίας, νομίζοντες ὅτι οὐδὲν τὸ ἀντιπίπτει εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων

αὐτῶν συνετέλουν. Συνιστῶσα δέ ἡ Ἱεραρχία αὐτούς καί εἰς τήν συμπάθειαν -κατ' οὐδένα δέ λόγον εἰς τήν ἐχθρότητα καί τό μῖσος-τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, προσκαλεῖ αὐτά ἵνα μετ' αὐτῆς ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ καί ἀπό καρδίας εὐχωνται ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰωάν. 14,16), φωτίση καί ἐπιστρέψῃ τούς ἐξ ἀγνοίας ἀποπλανηθέντας εἰς τήν ἀλήθειαν.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος
- † Ὁ Δρυϊνουπόλεως καί Παγωνιανῆς Βασίλειος
- † Ὁ Χίου Πολύκαρπος
- † Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος
- † Ὁ Ξάνθης Πολύκαρπος
- † Ὁ Μαρωνείας Ἄνθιμος
- † Ὁ Λήμνου Στέφανος
- † Ὁ Κεφαλληνίας Δαμασκηνός
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Γερβάσιος
- † Ὁ Λαρίσης Ἀρσένιος
- † Ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος
- † Ὁ Θεσσαλονίκης Γεννάδιος
- † Ὁ Ἰωαννίνων Σπυρίδων
- † Ὁ Μαντινείας καί Κυνουρίας Γερμανός
- † Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος
- † Ὁ Σπάρτης Γερμανός
- † Ὁ Δημητριάδος Γερμανός
- † Ὁ Κερκύρας Ἀλέξανδρος
- † Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος
- † Ὁ Πλωμαρίου Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Βελλᾶς καί Κονίτσης Ἰωάννης
- † Ὁ Ζιχνῶν Ἀλέξανδρος
- † Ὁ Ἐδέσσης Κωνσταντῖος
- † Ὁ Φιλίππων καί Νεαπόλεως Χρυσόστομος
- † Ὁ Βεροίας καί Ναούσης Πολύκαρπος
- † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Νιγρίτης Εὐγένιος
- † Ὁ Πτολεμαΐδος Ἰωακείμ
- † Ὁ Καρδαμύλων Ἰωακείμ
- † Ὁ Διδυμοτείχου Ἰωακείμ
- † Ὁ Ἱερισσοῦ καί Ἁγίου Ὄρους Σωκράτης
- † Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης Διόδωρος
- † Ὁ Ὑδρας καί Σπετσῶν Προκόπιος
- † Ὁ Θηβῶν καί Λεβαδείας Συνέσιος
- † Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων
- † Ὁ Σάμου καί Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
- † Ὁ Σεργῶν Κωνσταντῖνος

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακείμ
† Ὁ Παροναξίας Ἱερόθεος
† Ὁ Δράμας Βασίλειος
† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος
† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος
† Ὁ Νευροκοπίου Φιλόθεος
† Ὁ Σουφλίου Ἰωακείμ
† Ὁ Γρεβενῶν Νικόλαος
† Ὁ Ἐλασσῶνος Καλλίνικος
† Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος
† Ὁ Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Γεώργιος
† Ὁ Πολυανῆς Κύριλλος
† Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος
† Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός
† Ὁ Κυθήρων Δωρόθεος
† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κωνσταντῖνος
† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος
† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας
† Ὁ Καρυστίας Παντελεήμων
† Ὁ Ἡλείας Ἀντώνιος
† Ὁ Μεσσηνίας Πολύκαρπος
† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου καὶ Κέας Φιλάρετος
† Ὁ Φωκίδος Ἰωακείμ
† Ὁ Ἀρδαμερίου Καλλίνικος
† Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος
† Ὁ Θήρας Ἄνθιμος
† Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος
† Ὁ Σιδηροκάστρου Βασίλειος
† Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δημήτριος

